

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. február 17.
(vasárnap délután)**

Horváth Géza

MI A LEGFONTOSABB?

Énekek: 647; 663

Lekció: Ezsdrás 3,1-5

Alapige: Ezsdrás 3,1-5

Imádkozzunk!

Urunk, hogyha ezt az éneket komolyan énekeltük, akkor már kitártuk előtted a szívünket és már feltártuk előtted a mi kéréseinket. Azt énekeltük, hogy jöjj és adj szabadulást a nyomorúságból, mert megvalljuk neked, Urunk, hogy ezen a földön a legnagyobb nyomorúság az, amikor engedetlenek vagyunk és nem hallgatunk rád. Mi azt hisszük, hogy a nyomorult ember az, akinek testi bajai vannak vagy rossz körülmények között él, beteg vagy halálán van és tudjuk, Urunk, hogy a nyomorult ember a Biblia szerint mindig az, aki elhagy téged, aki elfordítja arcát tőled, aki nem talál oda hozzád, az élet forrásához. És az a boldog ember, aki hitben van, hitben jár, aki vágyja és kéri, hogy vezesd, szeresd.

Kérünk téged, Urunk, hogy ma este is vizsgálj meg bennünket. Ma este is hadd tudjunk odaállni az ige fényébe és hadd lássuk meg azt, hogy mik az értékek, mik a fontosak, mi az, amire törekednünk kell, mi az, ami örökkévaló és mi az, ami múlandó. Add, Urunk, hogy ne kössön meg a múlandónak a fénye bennünket, de járjon át az örökkévalónak az íze, ajándéka, amit te készítettél a téged szeretőknek.

Urunk, kérünk, hogy vonj bennünket, kérünk téged, hogy hívj bennünket azért, hogy el tudjunk indulni a keskeny úton, és azon megszentelt életben tudjunk járni és élni.

Kérünk téged, hogy ezt az estét is áldd meg a számunkra! Köszönjük a csendet, ami körülvesz bennünket. Köszönjük, Urunk, hogy hallgathatjuk az ígét, olyan nagy ajándék és olyan nagy kegyelem. Kérünk, hogy amíg tart a ma, addig készíts bennünket, hogy egyszer majd úgy álljunk előtted hiba nélkül, szeplő nélkül, bűn nélkül azért, mert azokat eltörölte a te drága véred, Úr Jézus Krisztus.

Jövel, Szentlélek Úristen és töltsd be a mi szíveinket teljesen!

Ámen.

Igehirdetés

Testvéreim, az Ezsdrás könyvéből hallgassuk Istennek igéjét, az Ezsdrás könyve 3. fejezetéből az 1-5. verset fogom olvasni, ahol a következőket találjuk megírva: *„Mikor pedig eljött a hetedik hónap, és Izráel fiai az ő városaikban lakoztak, felgyűlt a nép egyenlőképpen Jeruzsálembe. És fölkelt Jésua, Jósádák fia, s az ő atyjafiai, a papok, és Zorobábel, Sealtiel fia s az ő atyjafiai, és megépíték Izráel Istenének oltárát, hogy áldozzanak rajta égőáldozatokat, amint írva van Mózesnek, az Isten emberének törvényében. És erős fundamentomra állították fel az oltárt, mert féltek a földnek népétől, és áldoztak rajta égőáldozatokat az Úrnak, reggeli és estveli égőáldozatokat. És megülék a sátoros ünnepet, amint írva van, s áldozának égőáldozatot napról-napra szám és szokás szerint minden napit az ő napján. És azután áldozák az állandó napi, továbbá a hónapok első napjain s az Úr minden szent ünnepnapjain viendő égőáldozatot, és mindazokért valót, akik önkéntesen ajándékoznak az Úrnak.”*

Kedves testvérek, eszembe jutott, hogy gyermekkoromban, a '70-es évek elején, kaptam egy játékot, ami egy történelmi és földrajzi játék volt. Az volt a lényege, hogy az egyik oldalon kérdések voltak, a másik oldalon pedig válaszok és minden kérdés mellett volt egy kis fémtüske, amihez hozzá kellett érinteni egy vezetékot, és ha jó volt a válasz, akkor kigyulladt a lámpa. Egyetlen kérdésre emlékszem, a mai igével kapcsolatosan, ami így hangzott: Mi volt a zsidó nemzeti bűnök büntetése? Sose felejttem el a helyes választ, hogy: a babiloni fogság! Tehát amikor én még az Úrról semmit nem tudtam, akkor is tudtam, hogy a zsidó nemzeti bűnök büntetése a babiloni fogság volt.

Nézzük meg röviden, hogy mi is történt, mi a háttér és abból majd meg fogjuk látni, hogy tulajdonképpen ennek a történelmi könyvnek nagyon aktuális hétköznapi és a mindennapunkat is meghatározó üzenetei lesznek majd a számunkra.

Tehát tudjuk, hogy a fogság Isten büntetése volt. Nem hallgattak az Úrra, a próféták hiába figyelmeztették a népet, legfőképpen Ézsaiás és Jeremiás figyelmeztették a népet, hogy: – Térjete meg! Térjete meg, mert ha nem fordultok oda az Úrhoz, ha nem jöttök vissza ahhoz az Istenhez, aki mindent teremtett, alkotott, aki szeret benneteket, akkor Isten meg fog titeket büntetni. Istennel nem lehet játszani. Ő teremtett, ő alkotott minket – mondja a 100. Zsoltár olyan szépen –, legelőjének juhain vagyunk. Az embert erre teremtette Isten, hogy övele örökké tartó boldogságban élvén őt dicsőítse és őt magasztalja. A nép nem vette észre, mi lett annak a következménye, hogy elfordultak az Úrtól, milyen nagy nyomorúságba kerültek, milyen sokszor, milyen kilátástalan helyzetbe. És legfőképpen elmaradt a békeség és elmaradt az öröm, aztán elmaradtak az énekek, elmaradtak az ünnepek, elmaradtak az istentiszteleti rendtartások, és a maga feje után ment a nép. Jeremiás korában is előfordult, hogy megkérdik a prófétát, és amikor a próféta Isten gondolatait elmondja nekik, akkor azt mondják, hogy: – Ó, hát nem is Isten szólt általad! Majd mi azt tesszük, amit elgondoltunk. Így tehát Isten felhasznált egy eszközt, Nabukodonozor királyt, aki igaz, hogy több részletben fogságba viszi őket, és ott vannak aztán évtizedekig ebben a fogságban, de ott a hívőket megtartotta az ige. Láttuk délelőtt, hogy például Dániel nagyon világosan tudta és látta, hogy Isten megígérte Jeremiás próféta könyve 29. fejeze-

tében, hogy ennek vége lesz, meglátogatlak titeket és ki foglak hozni titeket Egyiptomból. Láttuk azt is, hogy Istenünk hű az ő ígéretéhez, Istenünk hű ahhoz, amit megmondott és olyan Istenünk van, aki még a büntetésében is irgalmas hozzánk, aki még a büntetésben is kegyelmes, mert olyan Urunk van, aki nem tartja meg haragját örökké és nem feddődik minduntalan.

És akkor megtörténik a csoda, mert Isten a történelem Ura. Teljesen mindegy, hogy ezt látja az ember vagy nem, hisz neki vagy nem, engedelmeskedik vagy nem, szereti vagy nem. Attól függetlenül ő a történelem és ennek az egész teremtet világnak az Ura. És egyszer felindítja Círus király szívét, aki akkor kezd uralkodni – körülbelül 538-ban –, hogy ezt a népet engedje haza. Sőt még adományokat is gyűjt, ilyet még nem tapasztaltak és nem vártak! De ez várható volt, csak annak nem, aki nem ismerte az ígét. Aki viszont ismerte az Isten ígétét, annak várható volt és számolt is vele, hogy Isten valóban megtartja azt, amit megígért és vissza fogja hozni a népet. Erről szól az Ezsdrás könyve többek között, hogy hogyan jön vissza a nép, mit találnak otthon, lerombolt várost, lerombolt templomot. És legfőképpen ezt kellene újraépíteni, újjáépíteni, mert azért az alapok, azok megvannak, tehát van mire alapozni, és nagyon sok munkával, vesződséggel, emberi rosszindulattal találkoznak, amíg ez a templom aztán felépül.

Sokan siránkoznak, hogy hol lesz ez az elsőhöz, a salamoni templomhoz képest! De Aggeus nagyon szépen mondja a próféciájában, hogy „nagyobb lesz en a második háznak dicsősége az elsőnél”. Persze, hogy nagyobb lesz, mert ebbe a templomba fog belépni az Úr Jézus Krisztus. Ide fog bevonulni majd virágvasárnap, ebbe a templomba fog belépni, és ennek a háznak nagyobb lesz a dicsősége, mint az elsőnek, mert nem az épületet kell nézni, nem a köveket, nem a külsőséget – Mester, micsoda épület és micsoda kövek! –, hanem azt kell nézni, hogy ott van-e az Úr azon a helyen, megszólal-e és beszél-e! Hiszen a templom mindig ezt jelentette, a szent sátor is ezt jelentette, a templom előképe, hogy Isten ott megjelenik. A templom azt jelenti, hogy nekünk olyan Istenünk van, aki beszél velünk, aki nem fordul el szótlanul tőlünk, és nekünk szükségünk van arra, hogy: – Mester, mondjad! Olyan szép az az újszövetségi jelenet, amikor azt mondja valaki Jézusnak, hogy: – Mester, mondjad! – Van valami mondanivalóm neked. –Mester, mondjad! A hit mindig ezzel a vággyal jön. Úgy, ahogy délelőtt énekeltük az énekben, hogy: „Jézus, vigasztalom, esdekelve várom áldó szavadat”. Van valami mondanivalóm neked. A hit pedig azt mondja, hogy ámen, úgy legyen, tehát én erre figyelek és szeretném hallani, hogy mit akarsz nekem mondani.

Figyeljük meg, testvérek, hogy Isten hogyan munkálkodott ennek a népnek az életében! Az 1. versből emelem ki: „felgyűlt a nép egyenlőképpen Jeruzsálembé.” A Károliban úgy van, hogy „egyenlőképpen”, de ez tulajdonképpen nem a számbeli egyenlőség volt, hanem azt jelenti, hogy egy akarattal. Egy akarattal, egységes volt a nép ebben a dologban, és ezért is lehetett egy nagy lelki megújulás, mert az Úr ott munkált bennük egy nagy egységet. Nem régen elmondta egy lelkipásztor, ahol templomot építettek, hogy ő mindig azt gondolta, hogy egy templomépítésnél a legnehezebb dolog vagy a legkényesebb kérdés a pénz, hogy hogyan fogják a számlákat kifizetni. És elmondta, hogy nem a pénz volt a legnagyobb gond, és a számlákat mindig ki tudták fizetni, hanem az egységnek a hiánya. Mert ilyen-

kor aztán mindig van, aki jobban tudja, mindig van, aki ért hozzá, még akkor is, hogyha mondjuk egy műszaki rajzot addig még soha életében nem látott. És azt mondja, hogy a legnehezebb az egység hiánya volt. Innen láthatjuk, hogy Isten Szentlelke működött ott köztük, mert hogyha Isten Szentlelke nem működött volna, akkor nem lett volna ilyen hatalmas egyetértés és egység, amit itt látunk és tapasztalunk.

Milyen nehéz önmagunkat megtagadni! Milyen nehéz alázatosnak lenni! Legyen a ma estének az egyik bűnbánati témája, hogy az egység érdekében tudok-e én a saját magam véleményével, a saját magam nézeteivel elcsöndesedni, háttérbe vonulni azért, hogy az Isten dicsősége ragyogjon, és az Isten munkája menjen előre. Amikor az Úr asztalához készülünk, testvéreim, egy nagy üzenete legyen ennek az igének az, hogy ott egységben voltak! Együtt tudtak gondolkozni, és Isten adott áldást és előrehaladást. És abban a nagy szegénységben is csodálatosképpen, mintegy másik helyen megjegyzi a Biblia, hogy: honnan volt erőnk ilyen önkéntes adakozásra? Hogy még ők is elámulnak és elcsodálkoznak, hogy: hogyan volt ehhez erőnk, tehetségünk és anyagi javaink is? Tehát nem anyagi kérdés volt a templomépítés, látjuk, nem idő kérdése volt elsősorban, nem a támadások, az idegenek voltak a legnagyobb baj, hanem mindig az a legnagyobb baj, amikor az Isten népe nincs egységben. Jézus Krisztus azért imádkozott a főpapi imában, hogy: „Atyám, azt kérem, hogy egyek legyenek! Hogy amiképpen én te benned, azonképpen az enyéme is egyek legyenek.”

„És fölkelte Jészua, Jósádák fia, s az ő atyjafiai, a papok, és Zorobábel, Sealtiel fia s az ő atyjafiai, és megépíték Izráel Istenének oltárát, hogy áldozzanak rajta égőáldozatokat, amint írva van Mózesnek, az Isten emberének törvényében.”

Másodszor hadd szóljak arról, testvérek, hogy miért volt az olyan fontos, hogy először az oltárt kellett megépíteni. Tudjuk, hogy oltár akkor is volt, amikor nem volt templom. Oltár akkor is volt, amikor nem volt a szent sátor. Az oltár már egészen hamar megjelenik a Szentírásban, akkor, amikor a bűn rontását kezdi az ember tapasztalni. A bűn következményét, a bűn büntetését vázolja fel Isten, és akkor már megjelenik az oltár.

A mózesi rendelkezések már egészen komolyan leírják ennek a módját, a rendtartását. Hivatkozik is Ezsdrás arra, hogy amiképpen megírta Mózes. Ez egyrészt azért nagyon fontos, mert a fogság alatt ezt nagyon elfelejtették. Nem véletlen, hogy itt az Ezsdrás könyve kiemeli az ünnepeket, kiemeli az égőáldozatot, mert ezeket, amit Isten elrendelt, teljesen elfelejtették. Lehet magyarázkodni, testvérek, mert az ember mindig meg tudja magyarázni, és meg is szokta magyarázni, hogy miért felejtette el. Ebben is jó lenne meglátni, hogy Isten őszinteséget vár el tőlünk. Isten olyan őszinteséget vár el tőlünk, amelyben meg tudjuk vallani, hogy: – Uram, nem magyarázkodom, nem elfedem, hanem őszintén bevallom és megvallom. Nem arról volt szó, hogy elfelejtettük vagy más dolgunk volt, vagy nem hagytak bennünket, hanem egyszerűen nem vettük komolyan a te rendeléseidet. Persze tudjuk, hogy nekünk nem a mózesi törvényeket kell – ezeket az áldozati törvényeket – megtartanunk, de most legyen az üzenete ennek az igének mindannyiunk számára, testvérek, hogy a bűnbánatunkat jellemezze ez, amikor az Úr asztalához is készülünk a jövő vasárnap, hogy: – Igen, Uram, nem vettük komo-

lyan a te rendeléseidet. Nem ragaszkodtunk ahhoz igazán, ami le van írva, hanem mindenfélére hivatkoztunk, megmagyaráztuk, hogy miért nem tehetjük, hogy miért nem mehetünk, hogy miért nem tudunk adni valamire, hogy miért nem állunk be a szolgálatba, hogy miért nincs több időnk az imádságra vagy miért nincs több időnk az igeolvasásra. Olyan szépen meg tudunk mindent magyarázni. Isten meg egyetlen dolgot vár tőlünk, azt, hogy tartsunk bűnbánatot és mondjuk azt, hogy: – Uram, a hiba nálam van, hibás vagyok, nem vettem komolyan azt, amit mondtál, de innentől kezdve szeretnék új utakon járni, szeretném, ha újat kezdenél az életemben és innentől kezdve pedig megtartom a te törvényeidet.

És elkezdik építeni az oltárt.

Ez azért fontos testvérek, mert van egy hatalmas lelki üzenete. Amikor még nincs is templom, sőt megjegyzi a Biblia, hogy még az alapkövet sem tették le, de az oltárt megépítik. Mert testvérek, tulajdonképpen az embernek azt kell legelőször megértenie, hogy mit jelent az oltár. Addig nem indulhat valaki az új életben, amíg nem tudja azt, hogy bűnös vagyok, nem tudja, hogy valaki helyettes áldozatával eleget tett a bűneimért, és nem tudja, hogy ennek az a következménye, hogy Isten nekem megbocsátott. Mert ez a legfontosabb, testvérek! Nem csak az a fontos, hogy álljanak a falak, legyen tető, mert nem fog rájuk esni az eső, meg nem fog rájuk tűzni a nap, az is nagyon fontos. De azt mondja nekünk az ige, hogy addig az ember nem indulhat el a keskeny úton, és csak akkor tudunk elindulni az Úr útján, hogyha megértjük, hogy mit tett értünk az Úr Jézus Krisztus. Az Újszövetségben ezt úgy olvassuk, ahogy Pál apostol mondja a korinthusiaknak: „nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről”. Mit mond Pál apostol, milyen hírrel ment Korinthusba? A Krisztus evangéliumának a hírével. Fordítsuk le, testvérek, ószövetségi nyelvre, az oltárnak az üzenetével. Azt mondja később Pál apostol a rómabelieknek, hogy oda is kész az evangéliumot vinni, mert tudta, hogy a gyülekezetnek először is nem tanításra van szüksége, nem arra, hogy megmagyarázzuk, hogy micsoda a kiválasztás, hanem az Isten népének az evangéliumra, a keresztre van szüksége. Már az 1Korinthus 1,18-ban azt mondja, hogy: „Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje.” Éppen ezért, testvérek, nem a templomot kell először építeni a népnek, hanem először meg kell érteni, hogy az Isten hogyan viszi ki őket a bűnből. És addig nem érdemes építeni a templomot sem, míg ezt nem hirdetik és meg nem érti a nép, hogy az Isten hogyan akarja az életemet megtisztítani, hogyan akar engem megújítani, hogyan akar engem átformálni, hogyan akar nekem új szívet adni.

Az oltár jelentése itt az Ezsdrás könyvében az, hogy először megépítették az oltárt, és mégpedig „erős fundamentumra állították fel az oltárt, mert félték a földnek népétől”. Félték az emberektől, ezért erős fundamentumra állították fel az oltárt, tudniillik azért, hogy le ne rombolják, el ne vegyék tőlük. Mert megvolt, hogy mikor kell rajta égőáldozatot bemutatni, vagyis az oltár állandóan használatban volt, nem volt szünnap, nem zárták be ezt a helyet, hanem reggel és este áldoztak. Erős alapra építették, testvérek, mert félték a néptől, de jobban félték az engedetlenségtől, hogyha Istennek megint engedetlenek lesznek. Ez is nagy üzenete a mai igénknek, és ez is indítson bennünket bűnbánatra, hogy jobban féljük mi az

MI A LEGFONTOSABB?

Urat, minthogy féljünk bárkitől vagy bármitől, aki az Úr ügyében árthatna nekünk! Olyan megdöbbenő az, amikor valakivel beszélgetek – nagyon sok ilyen beszélgetésem volt a szolgálat alatt – és valakik nem mernek felvállalni valamit, nem mernek valamilyen hitbeli döntést meghozni, nem mernek a megszentelt élet útján járni. Nagyon sokszor az a kifogás, hogy félünk. Félünk, hogy mit fognak szólni a hitetlenek. Akkor én legtöbbször azt mondom erre, ha valaki ezt nekem úgy őszintén elmondja, hogy: – Ne a hitetlenektől félj, mert mit tudnak azok veled csinálni? Te az Istentől félj, aki meg fog téged ítélni! Te az Úrtól kell, hogy félj! És itt testvérek, bár ott van a félelem a szívében a néptől, az idegenektől, a külvilágtól, de azért erős alapra építik az oltárt, mert jobban félik az Urat. Jobban félik az Urat, hogy azért ő elszámoltat bennünket. Jobban félik az Urat, mert lám, mégis csak megkeresi rajtunk a mi bűneinket. És jobban félték és félik nem teljesíteni az Úr akaratát, testvéreim.

Az 5. versben pedig: „És azután áldozák az állandó napi, továbbá a hónapok első napjain s az Úr minden szent ünnep napjain viendő égőáldozatot, és mindazokért valót, akik önkéntesen ajándékoznak az Úrnak.” Egyetlen mondatot húztam alá ebben az igében, hogy „az Úr minden szent ünnep napjain”. Tehát inentől kezdve a nép elhatározza, hogy ők meg akarják tartani az ünnepeket. Ez is indítson bennünket, testvérek, bűnbánatra, mert az Úr ünnepeit nem akkor tartjuk, amikor más dolgunk nincsen vagy amikor ráérünk. Volt, hogy a Délvidéken evangélizáltam, és az egyik faluban, amikor a lelkipásztorral hívogattuk az embereket, akkor mindig ez volt a válasz, hogy: Elmegyünk az evangélizációra, ha közbe nem jön valami! Aztán a lelkipásztor mondta nekem, hogy ez itt egy szólás, ez azt jelenti, nem tudunk menni, mert közbe fog jönni valami. Tehát 'ha közbe nem jön valami'. Azt mondja: – Vedd nyugodtan úgy, hogy egy se fog jönni, mert biztos, hogy közbe fog jönni valami. De itt Isten népe elhatározza, hogy az Úrnak való engedelmesség, az ő rendelkezéseinek a megtartása nem a körülményektől függ, hanem elrendelt dolog: amit Isten elrendelt, azt inentől kezdve megtartjuk, ahhoz akarjuk magunkat szabni. Mert testvérek, úgy van ez, ahogy nekem egyszer egy néni mondta, hogy: – Tetszik tudni, elmaradtam a templomból, aztán úgy van ez, hogy elég egyszer, elég kétszer, és már megszokja az ember. Igen, meg lehet szokni. De itt a nép azt mondja, hogy: – Mi engedelmeskedni akarunk, és amit Isten elrendelt, azt mi meg akarjuk tartani! Nem mernek elmulasztani egyetlen ünnepet sem. Mintha most azt mondanánk, hogy nem mulasztunk el egyetlen vásárnapot sem, és nem mulasztunk el egyetlen igealkalmat sem, amikor az Isten ünnepe van, amikor Isten azt mondja, hogy jöjjünk össze, dicsérjük őt, énekeljük, magasztaljuk, imádkozzunk, legyünk testvéri közösségben és hallgassuk az ő igéjét! Tehát ez nem a körülmények kérdése.

Így építik tehát a templomot, de először az oltár áll. Van egy szép énekünk, ami így kezdődik, hogy: „Krisztus, ártatlan Bárány, ki miértünk megholtál, / A keresztfa oltárán nagy engedelmes voltál. / Hordozván bűneinket, / Te váltottál meg minket: / Irgalmaz nekünk, ó, Jézus!” Milyen csodálatos, ha valaki megérti! Nem tudom, hogy van-e itt valaki, csak egyvalaki is, aki nem érti? Akkor már érdemes volt elmondani ezt az igét, hogy először is tekints úgy a Golgotára, mint az Isten számunkra készített oltárára, ahol Isten egyszer s mindenkorra letette az ő áldo-

zatát, ahol Isten egyszer s mindenkorra bebizonyította és megbizonyította, hogy szeret. Amely azóta is úgy áll elmúlás és rom felett, mint Istennek a hívása. Boldog ember az, akinek felragyog az, hogy ez az oltár, a Golgota oltára készen van. Ezért nincs a templomainkban oltár, mert azóta felesleges. Mi a Golgotára tekintünk úgy, ahol Isten egyszer s mindenkorra elrendezte a mi bűneink kérdését azért, hogy mi boldogan mondhassuk: „a bűnöm, Úr Jézus, a bűnöm, Úr Jézus, nem vádol többé engemet.” Ezért mindenkinek, aki a hit útjára lép vagy lépett, először mindig azt kell megértenie, hogy mit jelent a keresztt, hogy mit jelent a Golgota.

Nekem olyan fontos volt a Golgota és a keresztt, hogy amikor felcseperedtem és gimnáziumba kerültem, elhatároztam, hogy verseket fogok írni. Mondanom sem kell, hogy nem ment, de sose felejttem el, hogy az elsőnek a címe ez volt: A keresztt. Mert hát miről lehetne írni, mint a keresztről? Miről lehetne beszélni – mondja Pál apostol –, mint a keresztről. „Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítetről.”

Ezért készülünk úgy az Úr asztalához, testvérek, hogy amikor idetesszük a szent jegyeket, erről beszélnek majd. Az ártatlan Bárányról, akit Isten odatett, gondoskodott áldozatról, úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, és azt akarta, hogy el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen. Boldog, aki ezt megértette valahány évvel ezelőtt, és boldog, aki ma este megérti, hogy csak így léphetünk az Úr színe elé, csak így indulhatunk el a keskeny úton, csak így érhetünk célba Jézussal és Jézusért.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, áldunk, magasztalunk, dicsőítünk téged, hogy Te voltál a Bárány, aki eljöttél, aki odaálltál az áldozati állatok helyébe. Köszönjük, hogy azóta nincs szükség égőáldozatra, mert a Te áldozatod örökre tökéletessé tette a megszenteltek. Köszönjük, hogy ma is vallhatjuk: véredbe rejtve tiszták s igazak vagyunk. Nem büntelenek, de mégis tiszták és igazak, mert a mi mennyei Atyánk megbocsátott, megigazított bennünket és örök életet adott. Ezért kérünk, hogy a szívünkben hadd legyen ott ez a drága oltár!

Te magad, megfeszített és feltámadott Krisztus, járd át az életünket, hogy Istennek ne csak egyes dolgokban engedjünk, hanem mindenben. Úgy, ahogy itt a nép, akiről azt olvassuk, hogy megcselekedték, amit Mózes mondott, meg amit az akkor már meglévő szent iratokban olvastak és ahhoz szabták magukat, ahhoz rendelték az életüket. Engedd, Urunk, hogy mi is a Te igédhez rendeljük a mi életünket és ahhoz szabjuk magunkat. Ne a világhoz, a világnak a szokásaihoz vagy elvárásaihoz, ne a hitetlenek kényéhez, kedvéhez. Ne hitetlen barátainknak vagy hitetlen társaságnak, hitetlen ismerőseink elvárásaitól féljünk, hanem tőled féljünk, aki megítélsz majd bennünket és számonkérsz majd bennünket, ha nem cselekedtük azt, ami a te akaratod.

Adj nekünk engedelmes, őszinte szívet, igaz bűnbánatot, megtérést az életre!

Amen.

663

Mossál meg engem

✂ Ecsedy Aladár (1902-1990)

🎵 Ecsedy Aladár (1902-1990)

Mos - sál meg en - gem, moss meg, U - ram!
 Mosd meg a szí - vem', a nyelv - ve - met,

Jól is - me - red te min - den u - tam.
 Mosd meg a szeny - nyes két ke - ze - met!

Lá - tod, hogy lá - bam rossz ú - ton járt,
 Tisz - títsd meg el - mém gon - do - la - tát,

Re - ám az é - let sok szeny - nye szállt.
 Hadd áld - jon Té - ged, lel - kem U - rát!

Mos - sál meg en - gem, mos - sál meg hát!
 Mos - sál meg en - gem, mos - sál meg hát!

3. Mosd meg a lábam és fejemet,
 Moss meg egészen már engemet!
 Hadd legyek tiszta, szent gyermeked,
 Szolgálva Néked itt szüntelen!
 Mossál meg engem, hú Mesterem!

4. Hadd éljek Benned már egyedül,
 S majd egyszer ott fenn, trónod körül!
 Hadd adjak mindent Tenéked át,
 Szolgálva már itt s majd odaát!
 Mossál meg engem, mossál meg hát!